

There are no translations available.

>From: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>To: Janko<janko@bestofliterature.com>

>Subject: ?????

>Date: 01. 04. 2002 11:55

Janko, Havranko,

som z tej frasky okolo Simonky zniceny - zbity havran. sud povedal, ze mi ju uz nedaju. maju ma v trenkach. len cakam kedy ma zbavia otcovstva. je to, ako ked ti hrudu soli dvadsatstyri hodin denne bez prestavky vtikaju do srdca. tyzdne. roky. stretavat sa s nou iba vo sne na Mesiaci mi nestaci. je to obludne. umriem.

r.

Keď sa zima odváži

Written by Jaroslav Bednárík

Sunday, 22 November 2009 21:57 - Last Updated Friday, 27 November 2009 15:07

>From: Janko<janko@bestofliterature.com>

>To: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>Subject: RE: ?????

>Date: 03. 04. 2002 08:35

Havrani Rastik,

preco aj obycajni Ufoni nemozu byt stastni?

Maj sa. Jan Ufon

>From: "Ja" <jarik@bestofliterature.com>

>To: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

Keď sa zima odváži

Written by Jaroslav Bednárík

Sunday, 22 November 2009 21:57 - Last Updated Friday, 27 November 2009 15:07

>Subject: Pre Rastika

>Date: 05. 04. 2002 15:07

Rastik,

casto ide iba o kusok lasky k bliznemu svojmu, a my casto nevieme, kto je nas blizny a kde.

Jaro

>Attachment

Jaroslav Bednárík

KEĎ SA ZIMA ODVÁŽI

Keď sa zima odváži, udrie, ako sa dá. Tak ako v to ráno, keď sa Ján prebudil o desiatej, nahliadol cez okno a zistil, že vonku zúri fujavica. Prečo mám ja takú smolu, pomyslel si a odšuchtal sa do kuchyne po minerálku. Po včerajšej akcii ho bolela hlava a napínalo ho na vracanie. Najradšej by bol vykosil svoje vnútornosti, ale uvedomil si, že o to sa už pokúsil včera večer, takže mu vo vnútri toho veľa nezostalo. Ľahol si naspäť do postele a triasol sa ako smädný beduín. V takomto stave predsa nemôžem nikam ísť, presviedčal sám seba, ale nepresvedčil. Tak si aspoň na chvíľu ešte nepokojne zdriemol, ale stále sa strhával a pozeral na hodinky, pretože dobre vedel, čo ho čaká - a to netušil, čo sa stane.

O druhej poobede sa pozviechal, nakvapkal si do očí kvapky na vyčistenie belma a jal sa odhrabávať auto spod snehu. Keď si urobil chladnú snehovú guľu a vopchal si ju do úst, trochu pookrial, takže odjachať osviežený, akoby sa nechumelilo.

Cestou sa zastavil na benzínke a kúpil si Coca colu a Tic-Tac. Diaľnica je zjazdná, optimisticky hlásilo rádio, ale auto sa správalo neisto. Spomalil, i keď si bol vedomý, že pôvodný čas schôdzky už zrejme nestihne. Hádam počká, hútal si sám pre seba. Mal som jej zavolať, že dnes nemôžem! Ale zase by sa všetko presunulo o týždeň a Ján už nechcel čakať. Už chcel vidieť svoju neznámu známu, s ktorou sa zoznámil cez internet, už chcel uskutočniť svoje fantázie, ktoré mu odporúčali, aby opustil svoju súčasnú partnerku. Z napätej pozornosti, ktorú musel vynakladať na riadenie auta, mu začalo brnieť v hlave. Doparoma, len aby nezistila, že bol včera opitý, ešte si bude myslieť, že je alkoholik. Vysypal si do úst pol škatuľky Tic-Tacu. Skúšal si dýchať popod nos, ale necítil nič.

Na miesto stretnutia prišiel o pol hodinu neskôr v smradľavej kabíne auta, kde sa miešali jeho prdy a kyslý dych s mentolovým dražé. Bol presvedčený, že dievčina tam už nebude čakať na svojho princa na bielom koni, a zrazu mu to celkom vyhovovalo. Prevezie sa raz, dvakrát dokola a poďme domov, do postele. Ach, keby tam tak bola jeho Janka, ku ktorej by sa mohol pritlačiť! Aké to bývali nádherné časy, keď sa oňho starala, varila mu čajík a on sa mohol potiť na jej tele!

Jej koža voňala po píniovom hájiku a pohlcovala jeho výpary ako živý, teplý filter. Veľa ráz tak ležali v objatí na lyžičky, dýchal jej na jemný krk a rukami ju objímal tak pevne, že keď zaspal, tak sa často nemohla vymaniť z jeho dlhých rúk - a ani nechcela, bolo jej tak dobre a cítila sa v bezpečí.

Zatočil z hlavnej ulice smerom k benzínovej pumpe a hneď ju zbadal. Stála pod strieškou a pôsobila bezradne. Zastavil pri nej a vyšiel z auta. Zoznámili sa a dohodli sa, že pôjdu do kaviarne. Ján nemal predstavu, o čom by sa s ňou mal zhovárať. V lebeni ťažkej ako tehla mu hučalo a vzadu na hlave mu nadvihovalo dekel.

Kaviareň bola situovaná na medziposchodí bývalého kultúrneho domu v rozsiahlom priestore. Vzdialenosti medzi jednotlivými stolmi boli veľké, a to mu dodávalo trochu istoty. Dievča bolo tiež zjavne nesvoje. Všimol si, že sa jej chvejú ruky. Tak čo si dáme, bodro opáčil na privítanie. Šampanské alebo Cinzano, tváril sa sebaisto. Najradšej by si dal pivo. Ja si dám čaj, povedala. Tak ja pivo, potešil sa a pohodlne sa rozvalil vo veľkom kresle. Jej tvár bola priemerná slovanská fajta - teda pozerateľná, v istých okamihoch krásna. Ján sa už dávno odosobnil od príliš pekných žien - vedel, že škaredšie sú v posteli lepšie. Vlastne mu stačilo, že to nie je nijaká ohava s prijebaným alebo všelijako pokrúteným ksichtom. Z dievčaťa po krátkom rozhovore vysvitlo, že je na takomto rande po prvýkrát. Zapáčil sa jej jeho inzerát. Ach, ten inzerát! Asi som ho sformuloval dobre, v duchu pochválil sám seba. Muž v strednom veku, finančne zabezpečený hľadá citlivú a šarmantnú priateľku...áno, najmä finančne zabezpečený je formulka, ktorá funguje. Táto mladá slečna sa mu zdôverila, že už dlho nikoho nemala, býva sama v jednoizbovom byte a chcela by si nájsť dôveryhodného a zaujímavého partnera. Jánovi viac nebolo treba. Spýtal sa jej, či verí v život po živote. Pritakala, že to môže byť zaujímavé. Objednal si borovičku a ešte jedno pivo. Za dvadsať minút jej vysvetlil všetko o tomto živote a o živote po smrti. To, že sa stretli v minulom živote je viac ako isté, takže už sa vlastne poznajú, sú starí známi. Slečna popíjala čaj a čo je ešte lepšie: stále ho počúvala. Ján získaval sebavedomie a svoje body. Naozaj ťa to zaujíma, spýtal sa opakovane. Áno, vždy som sa o tomto chcela s niekým rozprávať, ale nemala som s kým. Paráda, pomyslel si nadšene. A čo takto UFO? Porozprávaj mi o tom, veľa toho neviem. Ty tak zaujímavo rozprávaš, ešte som sa s takým človekom nestretla. Ján trepal a mútil, čo mu slina na jazyk priniesla. Objednal jej vermút a sebe pre zmenu vodku a pivo. Išiel na záchod a omočil si nohavicu. Odtrhol kus toaletného papiera a použil ho ako pijak na fľak. Cez malé okienko videl, že stále sneží. Vrátil sa a rozprával jej o služobných cestách po svete, na ktoré vraj bežne chodí. Hovoril jej, že keď nezarábaš doláre, tak sa tu nedá žiť. Dievča bolo rado, že takýto zaujímavý muž má o ňu záujem. Cítila, že tento vzťah by jej mohli všetky kolegyně závidieť. Snežilo čoraz hustejšie. Snehové vločky dosahovali gigantické rozmery. Bolo to najväčšie sneženie v krajine za posledných dvadsať rokov. Keď vyšli von, držal ju za ruku. Jeho auto sa premenilo na veľkú snehovú kopu. Ponúkol sa, že ju zavezie domov. Bývam neďaleko, odtušila. Ján si predstavil jej útulný jednoizbový byt a intenzívne zatúžil ležať s ňou na lyžičky v teplej posteli. Dýchať jej na chrbát a držať ju v objatí. Zabalení v perinách, spotení a vonku sneh a mráz. Chytil ju za bradu a povedal jej: chcel by som s tebou ležať na lyžičky v posteli. Dýchať ti na chrbát a držať ťa v

objatí. Zabalení v perinách, spotení a vonku sneh a mráz. Dievča spýtavo a nechápavo rozšírilo oči. Nie, prosím ťa, nevysvetľuj si to zle, nechcem sa s tebou vyspať. Teda ...chcem, ale ... nie, myslím súlož, to nie, len tak ležať v objatí, držať sa, objímať sa, cítiť sa, rozumieš? Nebudeme mať pohlavný styk! Toho sa bojíš?! Ja sa ťa ani nedotknem...teda dotknem, ale nie tak, ako si myslíš! Ale veď sa vidíme iba prvý raz. Ja viem, ja viem, ale nemusíš sa ma báť! Viem, že po svete chodí veľa podvodníkov, ale ja nie som taký! Fakt, uver mi! Cítim, že k sebe patríme, túto šancu predsa nemôžeme zahodiť! Pozri, čo sa deje, ako sneží, veď sa ani nedá jazdiť, čo ak sa cestou zabijem? Kto ťa bude držať, s kým budeš spávať na lyžičky? Ja viem, možno s niekým iným, ale veď my si tak pekne rozumieme, Jánovi začal preskakovať hlas. Veď sme ľudia, musíme byť k sebe dobrí, mali by sme sa mať radi, no nie? Dievča - hovoríme o tvorovi, ktorý by veľmi rád mal lásku - sa mu vymanilo z rúk. Vieš, možno nabudúce, ale na prvý raz? A čo je na tom, či na prvý alebo druhý raz? O chvíľu prídu ufóni alebo zomrieme, času nie je nazvyš! Dievča úpenlivo premýšľalo. Má veriť tomuto mužovi? Niečo jej vavelo, že áno, ale bála sa. Aj Ján sa bál, že ju nepresvedčí. Že jej nedokáže vysvetliť, ako úprimne to myslí. Padajúci sneh jej sadal na obočie a nos. Ak dnes nepôjdeme spolu, už sa nikdy neuvidíme, povedal namosúrený Ján posledný argument a otvoril auto. Sneh zo strechy mu zavalil nohy po kolená. Tak čo? Pokrútila hlavou. Pomaly, pomaličky, pomaly. Videl ju v spätnom zrkadle, ako tam stála a pozerala za ním. Auto sa kĺzalo ako na ľade. Keď vyšiel z mesta, úplne stratil orientáciu. Nedala sa rozoznať cestu od poľa. Rýchlejšie ako dvojkou si ísť netrúfal. Jednoliata biela masa. Sneh a mráz. Auto si razí cestu vpred a o chvíľu sa stráca pod hrúšťami snehu. Jánove studené slová sa odvážili a Ján zistil, že nevážia nič.